

BESCHERM ONZE MENSEN

Perstekst

campagnevoorstelling

Vrijdag 4 januari 2019

BESCHERM

ONZE

MENSEN

"De eerste taak van de overheid is om de mensen te beschermen." De wijze woorden van voormalig Amerikaans president, Ronald Reagan behoren 40 jaar nadat ze zijn uitgesproken nog steeds tot de basisfilosofie van wat elk politiek handelen moet inhouden. Of beter: zou moeten. De kinderloze 80'er die opziet tegen een torenhoge rusthuisfactuur dient beschermd tegen de kille wetmatigheden van de woonzorgcommercie, de alleenstaande moeder tegen de hardvochtige schuldindustrie en het jonge gezin tegen de criminele gettovorming in hun wijk. Elk hebben zij op hun beurt recht op de verzekerde bescherming van de overheid, in al haar aspecten.

Het verzekeren van die veiligheid behoort dan ook onverkort tot de nationalistische visie van het Vlaams Belang. Met de volksverbondenheid als cement trekken we resoluut de kaart van de interne solidariteit, gestoeld op een gemeenschappelijke culturele identiteit en gedeelde waarden. Het Vlaams Belang verwerpt hiermee uitdrukkelijk het links model van open grenzen en een open sociale zekerheid alsook het neoliberale discours van feitelijke open grenzen met besparingen op de kap van onze mensen. Zowel, sociaal, fysiek als identitair dient een absoluut recht op veiligheid te gelden.

Met de slagzin '**Bescherm onze mensen**' geeft het Vlaams Belang, in aanloop naar de Vlaamse, federale en Europese stembusgang van 26 mei, het startschot van de campagne.

De campagne omvat drie pijlers:

- ✓ Bescherm onze welvaart
- ✓ Bescherm onze grenzen
- ✓ Bescherm ons Vlaanderen

1. Bescherm onze welvaart

De uittrekkende regering, inclusief N-VA, zweren dat Jan Modaal er de afgelopen vier jaar financieel op vooruit is gegaan. Niet toevallig baseert ze zich daarvoor exclusief op het maandelijks beschikbaar inkomen. Dat bedroeg het afgelopen jaar gemiddeld 1.889 euro per maand.¹ Dat inkomen heeft hij of zij verdiend door te werken, een uitkering te trekken, zijn spaargeld te laten renderen of zijn vastgoed te verhuren. In 2014, het jaar waarin de regering-Michel aantrad, had Jan Modaal 1.746 euro per maand, blijkt uit cijfers van de Nationale Bank. Kortom, in vier jaar tijd kan hij 143 euro, of 8 procent, meer besteden. Tot daar houdt het regeringsprookje dus steek.

Wie de consumptietarieven, en vooral de taksen erop, analyseert, weet dat de realiteit er net iets anders uitziet. Afgelopen maand bevestigde een grootscheeps opinieonderzoek van de krant Le Soir ook deze these. Niet minder dan 9 op 10 Belgen gaven aan dat hun koopkracht de afgelopen vier jaar is gedaald. Ook uit de Grote Peiling van VTM Nieuws² (30.12.2018) bleek dat bijna twee derde (61%) van de Vlamingen aangeeft dat hun koopkracht in 2018 is gedaald. Foute perceptie kun je de bevindingen allerminst noemen. Het is immers niemand ontgaan dat heel wat zaken tijdens de afgelopen legislatuur duurder werden. Elektriciteit werd tussen 2014 en 2018 58 procent duurder. De huishuur steeg met 4 procent, de huizenprijzen met 11 procent en diesel met 6 procent. Ook voeding, drank en sigaretten werden in vier jaar tijd duurder. Gemiddeld stegen de prijzen met bijna 7 procent. Wie dacht dat de citroen niet verder uitgeperst kan worden, vergist zich. Zo stijgen vanaf dit jaar ook de prijzen van onder andere bier, internetbankieren, doktersbezoeken en begrafenissen. Opmerkelijk is bovendien dat de regering in haar berekeningen nooit de indexsprong opneemt. Door die verkapte belastingingreep daalde de gemiddelde koopkracht van een werknemer gemiddeld met 1,2 procent.

Kortom: de regering gaf met de ene hand een kruimel om de koopkracht op te krikken met de taxshift, maar nam met de andere hand een brood door onder meer de accijnzen op diesel en de btw op elektriciteit te verhogen. Conclusie: de macro-economische cijfers waarmee de regeringsexcellenties de mensen zand in de ogen trachten te strooien, worden niet omgezet in een stijging van onze globale welvaart, integendeel.

De ambitie van de regering-Michel was vier jaar geleden nochtans glashelder: de begroting zou tegen 2018 structureel in evenwicht zijn, waardoor er ruimte zou ontstaan om de pensioenen te verhogen, de koopkracht te verbeteren en de sociale zekerheid te versterken. De centrumrechtse regering zou eens tonen dat zij zou slagen waar anderen faalden. Vooral de N-VA wilde die verandering belichamen en beloofde de tering naar de nering te zetten.

CD&V was zelfs nog ambitieuzer. *“Alle overheden moeten in 2016 een begrotingsevenwicht halen”*, kondigde de partij in 2014 in haar verkiezingsprogramma aan. Ondanks de gunstige renteconjunctuur ging de regering galant onder haar eigen lat door. Maar ook de Europese lat werd niet gehaald. Zo werd België door de Europese Commissie in november 2018 naar huis gestuurd met een C-attest. België kreeg van de Commissie de minst goede score ('at risk of non compliance'), samen met de zogenaamde Club Med-landen Spanje, Frankrijk en Portugal. Het probleem voor België is dat de schuld onvoldoende is gedaald en dat de begroting amper gezonder is geworden. Voor een regering die net daar haar bestaansreden van heeft gemaakt, is dat een flop van formaat.

Het enige wat na vier jaar-Michel overblijft, zijn de naakte cijfers en de harde feiten. Zo kunnen de regeringslogans niet verhullen dat:

- de pensioenen nog steeds 40 procent lager liggen dan in onze buurlanden³
- Een meerderheid van de Belgen aangeeft dat hun koopkracht is gedaald⁴
- 3 op 4 rusthuisbewoners de rusthuisfactuur niet meer kan betalen⁵
- onze werkgelegenheidsgraad van 70% (20-64 jaar) onder het Europees gemiddelde (72%) ligt en een pak lager dan onze buurlanden Nederland en Duitsland, waar 80 procent aan de slag is.

1 Rapport Nationale Bank, 2018

2 <https://nieuws.vtm.be/binnenland/61-procent-van-vlamingen-vond-2018-een-financieel-slecht-jaar-voor-hen>

3 Prof K. De Witte, KUL

4 Grand baromètre Le Soir, 11 december 2018, Grote Peiling VTM, 30 december 2018

5 Rusthuisbarometer Socialistisch Ziekenfonds

- dat België nog altijd de op drie na laagste werkgelegenheidsgraad van Europa heeft, na probleemlanden Spanje, Italië en Griekenland.
- het begrotingstekort voor dit jaar 4 miljard euro bedraagt. Ter verlevelijking: in Nederland is er een overschot van 12 miljard.
- de belastingdruk opnieuw is gestegen tot 47,3%. Buiten Frankrijk betalen burgers nergens meer belastingen en sociale bijdragen dan hier.⁶
- het overheidsbeslag zich nog ver boven de 50 procentdrempel bevindt (52,4%)⁷
- de staatsschuld, ondanks een positieve internationale economische conjunctuur en een historisch lage rente, 101 procent van het bruto binnenlands product bedraagt.
- de 1 procent extra jobs niet opwegen tegen de bevolkingstoename van 2 procent⁸

1.1 Routeplanner richting sociaal Vlaanderen

Voorgaande bewijst dat de doodoener dat we in een van de rijkste landen ter wereld leven, hoe langer hoe meer in contrast staat met de harde realiteit in een toenemend aantal huiskamers. Uit nieuwe cijfers van Eurostat blijkt dat 1 op 5 burgers in dit land in armoede leeft. Concreet betekent dat 2,3 miljoen mensen **in financiële armoede verkeren of in een situatie van ernstige materiële tekortkoming**. Voor een alleenstaande betekent dat een netto jaarinkomen onder de 13.670 euro, voor een gezin met twee kinderen 28.708 euro. Hiermee scoren we een pak slechter dan onze buurlanden. Basisbehoeften zoals verwarming, huisarts, tandarts en zelfs levensmiddelen worden voor hen onbetaalbaar.

Winnaars en verliezers

De verpaupering bij een steeds groter wordend deel van onze bevolking vindt zijn oorzaak in een nieuwe tweedeling: de winnaars en de verliezers van de globalisering. De winnaars zijn diegenen die dankzij het vrij verkeer van goederen en personen goedkope arbeidskrachten kunnen importeren en tegelijk welvaart exporteren. Maar wie als bouwvakker of helpdeskbediende zijn job verloren zag gaan aan een Oost-Europese loodgieter of een Indisch callcenter, zag weinig voordelen in de eengemaakte markt. Zij stellen vast dat de economie niet langer ten dienste staat van onze samenleving, maar omgekeerd. Zij zijn uitgeleverd aan een woeste mondiale concurrentie waarbij altijd wel iemand voor minder geld en minder sociale bescherming zijn arbeid wil of moet verkopen. Zij beseffen meer dan wie ook dat ons politiek en economisch stelsel niet langer ten dienste staat van onze samenleving, maar eerder omgekeerd. Kortom: de sociaaleconomische bescherming die de overheid hen zou moeten bieden, is er niet.

Symbolisch voorbeeld

Een symbolisch voorbeeld is de fabriekssluiting van Caterpillar, waarbij minister Peeters en premier Michel moord en brand schreeuwden omwille van het sociale drama dat de multinational teweegbracht in meer dan 2.000 Henegouwse huiskamers. Caterpillar eiste verdere lastenverlaging en flexibiliteit, vakbonden en Paul Magnette (PS) brugpensioen op tweeënvijftig jaar. Beiden stelden eigenlijk voor om de factuur door te sturen naar de rest van de samenleving. Niets nieuws onder de zon tot dusver. *"Caterpillar trekt nu naar Grenoble. Het kan toch niet dat de Franse regering hen nu met de rode loper verwelkomt?"*, vroeg Kamerlid Catherine Fonck (CdH) zich hopeloos af. En toch is het precies dat wat er gebeurde. De systeempolitici missen visie en klagen over de problemen die ze zelf veroorzaakt hebben door een decennialang beleid van globalisering. Ze hebben ons afhankelijk gemaakt van internationale financiële groepen en supranationale politieke structuren. Dat maakt onze samenleving kapot: ecologisch, economisch en sociaal.

Rotjobs

De vraag wiens belang de ongebreidelde economische globalisering dient, stelt zich dan ook steeds prangerender. De hyperglobalisering zorgt immers voor oneerlijke concurrentie vanuit landen zonder sociale zekerheid of milieunormen die naam waardig. Onze maakindustrie verdwijnt, multinationals chanteren de regeringen om meer subsidies te krijgen en strategische sectoren komen in buitenlandse handen. De N-VA klopt zich - ook na haar exit - op de borst met de groei van jobs. Maar welke jobs zijn dit eigenlijk? Onzekere mini-jobs met mi-

⁶ Eurostat

⁷ Europese Commissie en Planbureau

⁸ Eurostat, Statbel

ni-lonen en mini-sociale bescherming in de dienstensector. De globalisering betekent een economie van topjobs voor hoogopgeleiden en laagbetaalde rotjobs voor de rest.

Geen wonder dat het fenomeen van 'werkende armen', mensen die werken maar toch in armoede leven, angstwekkend toeneemt in Vlaanderen.⁹ Het verschil tussen rijk en arm wordt steeds groter, ook in onze samenleving. De OESO berekende dat sinds 1980 – toen de neoliberale hyperglobalisering op gang kwam – de kloof tussen de rijksten en de armsten enkel maar toenam, terwijl de middeninkomens verdwenen. Onze middenklasse wordt vermalen tussen lageloonlanden, torenhoge belastingen en globale markten.

Het mag dan ook niet verwonderen dat armoede zich steeds verder spreidt over de verschillende sociaaleconomische bevolkingslagen. Waar in het verleden de armoedestatistiek vooral ingekleurd werden door allochtone werkloosheid schuilt in de huidige cijfers steeds meer het verhaal van de gewone Vlaming die zijn of haar bestaanszekerheid bedreigd ziet: gezinnen die met de armoedegrens worstelen, alleenstaanden, éénundergezinnen die in de marginaliteit terecht komen, zorgbehoevenden die het sociale vangnet zien afbrokkelen en ouderen die de rusthuisfactuur niet meer kunnen betalen.

Het Vlaams Belang kijkt met een open blik naar de wereld, maar dat betekent niet dat wij geruisloos de nefaste gevolgen van de globalisering op het volk wensen los te laten. **De overheid moet daarom assertief optreden in functie van Vlaamse economische verankering en welvaartscreatie. De energiesector moet als sector van strategisch belang worden genationaliseerd, waarbij - naar het voorbeeld van Finland - wordt geïnvesteerd in CO²-neutrale kerncentrales van de nieuwste generatie. Bij import uit goedkope productielanden moeten milieu- en sociale kosten via importheffingen in rekening worden gebracht.** Vlaanderen is geen wereldspeler, maar wel het belangrijkste land voor onze eigen burgers.

1.2 Een basispensioen van 1.500 euro

"Vlaanderen zal sociaal zijn of zal niet zijn". De woorden van onze partijstichter, Karel Dillen, indachtig is het noodzakelijk dat de overheid diegenen die aan de wieg stonden van onze sociale zekerheid en er, vaak met noeste arbeid, aan bijdroegen, beloond worden met een verzekerde kwaliteitsvolle oude dag. Eén dus zonder geldzorgen.

Wat dit laatste betreft kunnen we niet voorbijgaan aan de pijnlijke kloof tussen het gemiddeld pensioen (1.200 euro) enerzijds en de gemiddelde rusthuisfactuur (1.690 euro) anderzijds. Naast het lage pensioen ligt de onderfinanciering van de woonzorgcentra aan de basis van deze asociale wetmatigheid. Onvoldoende financiële middelen vanuit de overheid leiden onverbidde tot besparingen op kwaliteit en personeel. Het zorgpersoneel krijgt het op deze manier nóg moeilijker om de residenten de zorgen te geven die ze verdienen. Nog geen jaar geleden raakte bekend dat een zorgverlener tijdens de ochtendshift amper zeven minuten heeft per rusthuisbewoner. In die tijd moet hij de bewoner een nieuwe luier geven of naar het toilet brengen, wassen en het ontbijt geven. Het gebrek aan financiering zorgt voor onmenselijke situaties. De besparingsregering-Bourgeois dwingt rusthuizen om hun dagprijs steeds opnieuw te verhogen. Gevolg: steeds meer ouderen dienen uit bittere noodzaak aan te kloppen bij hun kroost om de rusthuisfactuur te bekostigen.

Zelfs de gepensioneerden die zich indekten tegen sociale onheilstijden moeten het ontgelden. De zelfstandige die een appeltje voor de dorst spaarde via zijn vennootschap zag de liquidatiebonus stijgen van tien naar vijftientig procent. De roerende voorheffing steeg in amper vier jaar tijd van vijftien naar dertig procent. Pech voor wie op enig rendement op zijn spaargeld hoopt, want de verzekeringssector verlaagde het rendement op zijn groepsverzekering drastisch.

Gezien de acute vergrijzingsproblematiek is het geen wonder dat de starters van vandaag ervan uitgaan dat er voor hen geen pensioen meer zal zijn. Meer nog, dat ze uiteindelijk drie keer zullen mogen betalen: om de overheidsschuld af te bouwen, om de huidige pensioenen te betalen en tenslotte om onze eigen pensioen veilig te stellen. Het hoeft niet te verbazen dat een bevraging van de Vlaamse Overheid al tien jaar op rij 'pensioenzekerheid' als grootste zorg van de Vlaming noteert. Specialisten roepen al decennialang politici op om het groeiend probleem ten gronde aan te pakken. Niets lijkt te veranderen in dit land van immobilisme. Even wat cijfers. In 2015 bedroeg de pensioenfactuur op jaarbasis 40 miljard euro, één van de grootste overheidsuitga-

ven in België. In 2004 bedroeg de rekening 'amper' 25 miljard euro. Dit jaar, het laatste van de legislatuur, staat de teller al op 48 miljard euro. Een verdubbeling op bijna vijftien jaar tijd.

1.2.1 Een sociaal en betaalbaar pensioenstelsel

Het huidige pensioenstelsel is ongeveer vijftig jaar oud en is niet bestand tegen de veranderingen in onze samenleving. Het werkt eigenlijk als een soort piramidespel. We betalen bijdragen in ruil voor de belofte van de overheid om ons later een pensioen uit te keren wanneer we zelf pensioengerechtigd zijn. Deze belofte staat echter niet op papier. Er is zelfs geen reserve in de begroting die garandeert dat de overheid ooit zijn toekomstige verplichting zal kunnen nakomen. Als de overheid failliet gaat, is er dus nergens geld voorzien om de pensioenen te garanderen. België verbiedt piramidespelen, maar hanteert ze zelf. Nu al volstaan de pensioenbijdragen van actieven niet meer om alle pensioenen uit te betalen. De overheid moet een derde bijpassen uit de gewone begroting.

Dat gat toerijden wordt moeilijk want veel ruimte om op de huidige pensioenen te besparen is er niet. Integendeel. De Belgische pensioenen zijn nu al bij de laagste van West-Europa. Een werknemer die 40 jaar gewerkt heeft en even veel verdiende in Oostenrijk, Frankrijk, Luxemburg en Nederland heeft 40 tot 50 procent meer pensioen in die buurlanden dan in België. Het gevolg ligt voor de hand. Uit cijfers van het *Steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting* blijkt dat 1 op 6 ouderen zich in een situatie van armoede bevindt.¹⁰

Hoe moet een nieuw pensioenstelsel voor de eenentwintigste eeuw er voor het Vlaams Belang dan uitzien? Een eerste uitgangspunt is dat de **opgebouwde historische rechten van eenieder moeten worden gevrijwaard**. Het zou onverantwoord zijn dat elke nieuwe bewindsploeg de spelregels zomaar retroactief zou aanpassen. Een dergelijk stelsel moet uiteraard ook financierbaar zijn. Onze samenleving is niet meer dezelfde als die van een halve eeuw geleden. De demografie heeft ons ingehaald en dwingt ons te kijken naar nieuwe oplossingen om dit land niet verder richting faillissement te duwen. Het moet ook eenvoudiger. Een basis die voor iedereen gelijk is en een kers op de taart die degenen beloont die meer hebben bijgedragen.

Om dit te financieren moet niet de wettelijke maar de reële pensioenleeftijd omhoog. Vandaag is dat 60 jaar¹¹ met een gemiddelde levensverwachting van 82 jaar. En dit terwijl de gemiddelde loopbaanduur, zonder gelijkgestelde periodes¹², 33 jaar bedraagt. Kortom: een onhoudbaar systeem dat tegen sneltreinvaart het faillissement inrijdt. Om de diamant van onze sociale zekerheid, het pensioen, te redden, moet ons pensioenstelsel dan ook dringend op een nieuwe lei worden geschoeid, gebaseerd op sociale rechtvaardigheid.

Een **loopbaan van 42 jaar met een gegarandeerd (geïndexeerd) pensioen van 1.500 euro moet de focus zijn**, geen idee-fixen zoals een pensioenleeftijdsverhoging tot 67 jaar. We moeten bovendien snel evolueren naar een **eengemaakte ziekteverzekering** dat breekt met de oude structuren van mutualiteiten wiens belang primeert op wie het nodig heeft.

10 http://www.armoedebestrijding.be/cijfers_aantal_armen.htm

11 VBO, 2018

12 Zoals tijdelijke arbeidsongeschiktheid of werkloosheid

2. Bescherm onze grenzen

Hoewel staatssecretaris Francken intussen de sleutels van zijn staatssecretariaat overhandigde aan minister De Block, is het belangrijk na te gaan welke sporen vier jaar N-VA-beleid op het departement hebben nagelaten. Het staat buiten kijf dat er de afgelopen jaren heel wat te doen is geweest rond de figuur van Theo Francken. Het debat ging echter bijna altijd over de perceptie van het beleid, zelden of nooit over het beleid zélf.

In de 'debatten' die op deze manier gevoerd werden, speelde de verzamelde linkerzijde steevast de rol waarin ze zich het beste voelt: die van moreel aanklager en spokenjager. Terwijl de discussie werd gevoerd over de woorden van Theo Francken, werd het eigenlijke debat, met name dat over zijn daden, niet gevoerd.

De Tijd formuleerde het in een commentaar¹³ treffend: *'Francken speelt twee rollen. Enerzijds voert hij een beleid dat door de regeringspartijen wordt gesteund en geen radicale breuklijn creëert. Maar tegenover die continuïteit in de daden staat een provocerende communicatie.'* Of zoals niemand minder dan zijn prominente partijgenoot Jan Peumans het stelde: *'In het geval van Theo Francken is er een verschil tussen wat hij zegt en zijn beleid.'* (Humo, 26 juni 2018). Het summum van deze uitgekienende strategie was zonder meer de Marrakesh-exit van de N-VA uit de regering-Michel I. Wie de tijdslijn over de hele kwestie 'Marrakesh' bekijkt, weet immers dat het pad dat de N-VA de voorbije twee jaar aflegde, leest als een kroniek van schuldig verzuim. Pas toen het Vlaams Belang op 14 oktober 2018 haar resultaat van 2014 meer dan verdubbelde en opnieuw stemmen weghaalde bij de N-VA, rezen er bij Francken en co grote vraagtekens omtrent het pact. Of hoe editorialist Jan Segers de koerswijziging verwoordde: *"Kwartje overtuiging, driekwart electorale berekening"*.¹⁴

Dat ze hiermee handelt en vooral communiceert naar wat de grondstroom in Vlaanderen denkt en wil, berust geenszins op buikgevoel. Tientallen opinieonderzoeken bewezen reeds overtuigend dat een overgrote meerderheid van de Vlamingen hunkert naar een kordater immigratiebeleid. In oktober 2018 pakte Het Laatste Nieuws, RTL en Le Soir nog uit met een 'Grote Barometer'¹⁵ waaruit bleek dat meer dan 6 op 10 Vlamingen het huidige migratiebeleid te laks vindt. Eerder toonde ook een onderzoek van Ivox¹⁶ aan dat 4 op 5 Vlamingen geen nieuwe asielzoekers meer wil opnemen. Inspelend op dat gevoel volgde staatssecretaris Francken de afgelopen jaren een ware perceptieveldslag. **De harde cijfers tonen echter aan dat tegenover de stoere tweets een laks beleid stond, dat niet de minste breuk vertoonde met het verleden, integendeel.**

Kort enkele cijfers op een rij:

- Sinds het aantreden Michel I is er opnieuw een toename van de **globale immigratiedruk**. Vorig jaar steeg het aantal nieuwe immigranten tot net geen 140.000, het op één na hoogste aantal sinds het begin van de tellingen.
- De **gezinshereniging** blijft onverminderd het belangrijkste immigratiekanaal. In 2015 werden 55.928 verblijfsvergunningen om familiale redenen toegekend. In 2016 waren er dat 50.928 om in 2017 te stijgen tot 52.066. Aangezien de regering heeft nagelaten de gezinshereniging voor asielzoekers te verstrengen, zal de stijging zich verder doorzetten.
- Geheel tegen de Europese trend in, zit het aantal **asielaanvragen** in dit land opnieuw in stijgende lijn. In totaal werden in de eerste 10 maanden van 2018 al 20.248 asielaanvragen ingediend. Dat is meer dan het jaar 2016 en 2017. Volgens experts zal het aantal asielaanvragen voor 2018 de kaap van 25.000 vlotjes worden gehaald, wat een stijging betekent van 26 procent ten opzichte van het jaar voordien.
- Het **terugkeerbeleid** faalt over de volle lijn. De Europese Commissie berekende de Belgische 'return rate' 16,3 procent bedraagt. In 2016 ging het om 20,96 procent, het jaar ervoor om 17,88 procent. Daarmee bengelt dit land aan de staart van het Europese peloton.
- Er is nog altijd een schrijnend tekort aan **capaciteit in de gesloten terugkeercentra**. De afgelopen vier

13 De Tijd, 22 november 2017

14 Het Laatste Nieuws, 10 december 2018

15 Het Laatste Nieuws, 9 oktober 2018

16 <https://www.hln.be/nieuws/binnenland/-vier-op-de-vijf-vlamingen-geen-voorstander-meer-vluchtelingen-op-te-vangen~ac522ca3/>

jaar kwamen er nog geen 200 extra plaatsen bij. Dat is lang niet genoeg en zelfs ondermaats, zeker in vergelijking met de 20.000 extra opvangplaatsen die er tijdens de volle asielcrisis in nauwelijks enkele maanden tijd bijkwamen.

- Het capaciteitsgebrek in de gesloten centra voor gedwongen terugkeer zorgt niet alleen voor een van de slechtste terugkeercijfers in Europa, maar leidde ook tot de waanzinnige **draaideurpolitiek tegenover illegalen**, die haar voorlopig dieptepunt bereikte toen midden september zelfs criminele 'sans papiers' op vrije voeten werden gelaten om opgepakte 'transmigranten' voorlopig op te sluiten.
- Onder deze regering is het probleem van de illegalen er alleen maar groter op geworden. Dat tonen niet alleen de toestanden in en rond de snelwegparkings en het Brusselse Maximiliaanpark, maar dat bewijzen ook de cijfers: terwijl er in 2015 sprake was van 3.916 onderschepte 'transmigranten', was dat in 2017 aantal vorig jaar al opgelopen tot 9.347. Hoewel ze nog niet allemaal bekend zijn, tonen de cijfers van 2018 nu reeds aan dat ook dat cijfer vlot zal worden overvleugeld.

2.1 Open grenzen of open sociale zekerheid: we staan voor de keuze

De cijfers bewijzen dat van de beloofde ommekeer geen sprake is of was. Nochtans **is de manier waarop we toegang verschaffen aan immigranten tot ons sociaal zekerheidssysteem van fundamenteel belang voor het voortbestaan ervan. Het immigratievraagstuk sluit dan ook naadloos aan bij het sociale luik.** Politiek is immers een kwestie van keuzes maken. De asielcrisis kostte de overheid in 2016 niet minder dan 1,3 miljard euro. Elke asielzoeker kost gemiddeld 1.249 euro per maand. Meer dus dan het gemiddelde pensioen. Op basis van ministeriële antwoorden, jaarverslagen en rapporten van overheidsdiensten berekende de studiedienst van het Vlaams Belang dat **de totale jaarlijkse immigratiekost 7,2 miljard euro bedraagt.**

Kaderend

- 7,2 miljard = de som van alle uitkeringen die de RVA in 2017 uitbetaalde¹⁷;
- 7,2 miljard = 2 x het totale Vlaamse budget 2018 voor mobiliteit en openbare werken¹⁸;
- 7,2 miljard = 85 procent van alle invaliditeitsuitkeringen die in 2017 werden uitgegeven.¹⁹

Gezien de groeiende sociale malaise bij onze mensen, kan geen zinnig mens deze aderlating verantwoorden. En toch is het precies dat wat er dag op dag gebeurt. **Onze strijd tegen de massa-immigratie is bijgevolg geen strijd tegen mensen, wel voor ónze mensen.**

2.2 Op naar een kordaat immigratiebeleid

In 1950 waren er 2,5 miljard mensen op onze planeet, waarvan 25 procent in Europa leefde. Rond de eeuwwisseling was de wereldbevolking toegenomen tot 6,1 miljard. Het aandeel van Europa daarin was gezakt tot 12 procent. Volgens Unesco zullen er tegen 2050 al 10 miljard mensen op aarde leven, met nog slechts 8 procent op ons continent. Tegelijkertijd veroudert Europa in snel tempo. Dergelijke demografische verschuivingen hebben enorme sociale, economische en politieke gevolgen. Ook Etienne Vermeersch, emeritus-hoogleraar aan de Universiteit Gent, erkent dit probleem. Ter gelegenheid van een interview op Doorbraak.be zei hij: *"Het is een onnoemelijk probleem dat tussen nu en 2050 de bevolking van Afrika met een miljard zal aangroeien. Zelfs als er honderd miljoen Afrikanen naar Europa komen, kunnen wij dat gewoon niet aan."*

Als gevolg van het Schengenverdrag kunnen we echter niet meer controleren wie er binnenkomt en buiten gaat. Een ongecontroleerde massamigratie van honderdduizenden economische vluchtelingen werd mogelijk gemaakt en zelfs gestimuleerd. Asielrecht werd asielmisbruik. Via individuele en collectieve regularisaties verwierven vele tienduizenden illegalen een verblijfsvergunning, waarbij ze zo beloond werden voor het met de voeten treden van onze wetten. Onze nationaliteit werd door de 'Snel-Belgwet' en later de 'Vlotjes-Belg-wet' verder uitgehold tot een vodge papier. De gevolgen zijn desastreus. De steeds grotere ongecontroleerde massamigratie maakt ons steeds meer vreemdeling in eigen land en maakt elke zinvolle integratie van nieuwkomers onmogelijk.

17 De RVA betaalde in 2017 7,35 miljard euro uit aan uitkeringen (werkloosheidsuitkeringen, premies voor tijdskrediet en loopbaanonderbrekingen of de SWT-uitkeringen, het vroegere brugpensioen)

18 Vlaanderen besteedde in 2018 3,67 miljard voor Mobiliteit en Openbare werken

19 Rekenhof en De Tijd, 18 september 2018

Het verbaast bovendien dat de ecologische politieke flank resoluut kiest voor de massa-immigratie. Vlaanderen heeft vandaag een bevolkingsdichtheid van 482 inwoners per vierkante kilometer²⁰. Daarmee staan we in de top tien van dichtst bevolkte regio's ter wereld. Op Malta na zijn we het dichtstbevolkte land van Europa. Hoe meer mensen in een beperkt gebied leven, hoe moeilijker het samenleven is. Dat zorgt ervoor dat we complexe debatten hebben om de weinige open ruimte en schaars groen te bewaren. Alleen al hierdoor beschikt Vlaanderen eenvoudigweg niet over de ruimte voor massa's nieuwe inwoners. Per definitie kan Vlaanderen geen immigratieland zijn: niet voor asielzoekers, niet voor economische migranten.

Dat betekent niet dat we onze ogen moeten sluiten voor de miserie van anderen. Maar we kunnen niet alle problemen van heel de wereld oplossen en moeten onze eigen toekomst niet op het spel zetten zoals nu wel gebeurt. Welke rechtschappen volksvertegenwoordiger kan nog uitleggen dat we vandaag geen geld hebben om voldoende gespecialiseerde zorg voor gehandicapten te organiseren, maar wel geld om asielzoekers logopedie te geven. Dit is de wereld op zijn kop! Het gaat immers regelrecht in tegen het heilige principe dat we bij aanvang als basisregel stelden: het beschermen van de burgers als absolute kerntaak van de overheid.

Tallose wetenschappers zijn het erover eens dat de combinatie van open grenzen met een open sociale zekerheid de snelste weg is richting de implosie ervan. Terecht merken onderzoekers Scholliers en Vuchelen in hun boek *'Het grote pensioenbedrog'* op dat met het huidige EU-opengrenzenbeleid een land niet meer zelfstandig kan beslissen over wie permanent toegang krijgt tot haar grondgebied en dus geniet van haar sociale zekerheid.

2.3 De grenzen moeten toe!

Toch beweren de voorstanders van de open grenzen dat het toelaten van massamigratie voordelen biedt. De migranten zouden namelijk onze pensioenen betalen. We hebben hen nodig, klinkt het steevast. Econoom Ivan Van de Cloot van Itinera Instituut weerlegt: *"Als dat het doel is, zou er een instroom van drie miljoen mensen nodig zijn. Bovendien los je op die manier de vergrijzing niet écht op. Ook de gemigreerde werkkrachten gaan ooit op pensioen. Je duwt de vergrijzingsgolf hoogstens een aantal jaren voor je uit."*²¹ Overigens kan je met nieuwe steuntrekkers niet bepaald een sociale zekerheid onderhouden. Massamigratie vernietigt bovendien de sociale cohesie, de solidariteit en de duurzaamheid van onze samenleving.

Indien we geen vreemdeling in ons eigen land willen worden en onze manier van leven willen vrijwaren, moeten we een antwoord bieden. Dat antwoord moet vertrekken vanuit nul-immigratie waarbij immigratie eerder uitzondering dan regel is. Met de migratiestromen uit het verleden hebben we al onze handen vol om het samenleven enigszins mogelijk te maken. Wij hebben geen nieuwe massamigratie nodig. **De deur moet dicht, minstens voor een periode van tien jaar**, zodat we orde op zaken kunnen stellen. Niet uit racisme of haat tegen zij die buiten onze deur staan, maar uit liefde voor wie binnen ons huis woont.

---

20 Statbel, december 2018

21 <https://www.jobat.be/nl/artikels/is-arbeidsmigratie-het-wondermiddel-tegen-vergrijzing/>

3. Bescherm ons Vlaanderen

België is geen natie, maar een kunstmatige creatie van de Franstalige Brusselse bourgeoisie en van de grote mogendheden van 1830. Als dusdanig heeft dit land het Vlaamse volk altijd erg stiefmoederlijk behandeld. Het is slechts na een lange en moeizame strijd dat de Vlamingen zich gedeeltelijk uit deze Franstalig-Belgische wurggreep hebben weten te ontvoegen.

Vanaf 1970 werd het unitaire, door de francophonie overheerste België omgevormd tot een (schijnbaar) federale staat, in een poging de twee volkeren in dit land bij elkaar te houden door hen een zekere autonomie te geven. Maar het mag intussen wel duidelijk zijn dat dit op een grote mislukking is uitgedraaid. Het leverde ons een uitermate ingewikkelde en inefficiënte staatsstructuur op met 7 regeringen en 8 parlementen, waar een kat haar jongen niet meer in terugvindt. En vooral: van écht zelfbestuur is nauwelijks sprake. De deelstaten staan nog altijd sterk onder Belgische bevoogding. En ook op het federale niveau blijft de Vlaamse meerderheid in dit land door allerlei politieke grendels er nog altijd van verstoken haar politieke wil, zoals die keer op keer door de Vlaamse kiezer wordt uitgesproken, ten uitvoer te leggen. Er komt in België, en dus in Vlaanderen, geen streng immigratiebeleid omdat een links Wallonië voorstander is van open grenzen. Er komt in België, en dus in Vlaanderen, geen structurele en duurzame sociaaleconomische hervorming op maat van Vlaanderen omdat dit niet strookt met de Waalse belangen. Er komt in België, en dus in Vlaanderen, geen sanering van de staatschuld en een gezond begrotingsbeleid omdat een kwistig Wallonië dat niet wil. Het mislukte experiment van 4 jaar regeringsdeelname van N-VA in de 'Zweedse' federale coalitie, heeft dit ten overvloede aangetoond.

Er zijn dus wel degelijk twee democratieën in dit land, waar een links en marxistisch georiënteerd Wallonië diametraal tegenover een meer rechts en vrijheidslievend Vlaanderen staat. Alle pogingen om in België een politieke structuur uit te werken die aan deze twee democratieën geven waar ze recht op hebben, zijn dan ook gedoemd om te mislukken. Het resultaat is dat beide volkeren het in dit landsbestuur steeds minder met elkaar eens geraken en elkaar hoe langer hoe meer in een dodelijke wurggreep houden. Dat kwam reeds duidelijk tot uiting na de federale verkiezingen van 2010, toen deze politieke impasse tot een regeringsvorming van niet minder dan 541 dagen leidde, een wereldrecord!

Met de grote verkiezingsoverwinning van de N-VA in 2014 was dan ook het *momentum* gekomen om de definitieve confrontatie met de Belgische krachten aan te gaan en tot een duidelijke en definitieve oplossing van het Belgische existentiële probleem te komen. Helaas heeft N-VA deze kans volledig verkwanseld door te kiezen voor de Belgische participatiestrategie en voor het Belgische status quo. N-VA koos voor Belgisch immobilisme in plaats van voor Vlaams dynamisme. Door de communautaire problemen voor vijf jaar kunstmatig te bevroeren, is het existentiële Belgische probleem niet verdwenen. Het werd alleen maar voor zich uit geschoven, waarbij kostbare tijd werd verloren.

Willen we onze welvaart en onze belangen voor de toekomst veiligstellen, dan moeten we eerst deze Belgische knoop ontwarren. Niet morgen of overmorgen, maar vandaag. Opdat het Vlaamse volk eindelijk het politieke beleid krijgt waar het al jaren om vraagt. Zodat we eindelijk kunnen opruimen met de inefficiënte en absurde structuren waarmee we nu opgescheept zitten. En vooral opdat we eindelijk, in en met Vlaanderen, onze plaats zouden kunnen innemen in het wereldconcert van onafhankelijke en vrije volkeren.

3.1 Geen pacificatie en stilstand, maar spanning. Geen confederalisme, maar onafhankelijkheid

Het confederalistisch recept van de N-VA diende een creatieve oplossing te bieden voor de gordiaanse knoop die België heet. Zoals voorspeld bleek het echter niet opgewassen tegen de grondwettelijke grendels. Gaandeweg bleek het eerder een strategie van en een legitimatie voor de N-VA om aan de Belgische vleespotten van de macht te kunnen zitten zonder werk te moeten maken van haar bestaansreden, de Vlaamse verzelfstandiging. Dat N-VA vandaag, ondanks het bewijs van het voorspelbaar falen in de afgelopen vier jaar vandaag krak hetzelfde recept op tafel legt, is daar overigens het beste bewijs van. Door in te stemmen met een federaal regeerakkoord zonder enig institutioneel hervormingsperspectief, gaf N-VA groen licht voor 10 jaar communautaire stilstand. Langs Vlaamse kant houden de Vlaamse meerderheidspartijen die stilstand scrupuleus in acht. Langs Franstalige kant bestaat die echter niet. Denk maar aan eerste minister Michel die Damien Thiéry steunde in zijn geschillen met de Vlaamse regering over het burgemeesterschap in Linkebeek. Of aan de bemoeienis-

sen van minister van Buitenlandse Zaken Reynders om het Vlaamse imago op het internationale vlak verder te verzwakken. Denk ook aan het onderuithalen van de taalwet in gerechtszaken onder deze regering. En aan de verdere forse achteruitgang van de tweetaligheid in Brussel, wel degelijk een federale verantwoordelijkheid.

Deze les is dan ook duidelijk. Noch de Belgische participatiestrategie, noch het opereren binnen de Belgische legaliteit, noch het N-VA-‘confederalisme’ zijn strategieën die leiden naar communautaire vooruitgang en al zeker niet naar Vlaamse onafhankelijkheid. Deze strategieën leiden integendeel tot communautaire stilstand en zelfs tot communautaire achteruitgang.

3.2 De ordelijke opdeling

Vlaamse staatsvorming is het enige realistische alternatief voor het onwerkbare België. Alleen die uitweg kan ervoor borg staan dat de Vlamingen als vrij volk hun plaats in Europa en in de wereld kunnen innemen en het beleid krijgen waar ze voor gekozen hebben.

Daarom opteert het Vlaams Belang onomwonden voor de **ordelijke opdeling van België**. Aangezien door talrijke grendels binnen de Belgische institutionele context geen institutionele hervormingen mogelijk zijn zonder instemming van de Franstaligen, en deze nooit bereid zullen zijn de Vlaamse transfers los te laten, moet elke realistische strategie naar Vlaamse zelfstandigheid noodzakelijkerwijs uitgaan van een breuk met deze Belgische grendels. Dat veronderstelt, dus een breuk met de Belgische legaliteit. Dat kan alleen als er tegenover de Belgische legaliteit een Vlaamse legitimiteit kan worden geplaatst, als er met andere woorden bij het Vlaamse volk en bij de Vlaamse volksvertegenwoordiging een breed draagvlak bestaat voor Vlaamse staatsvorming.

Het is dan ook in de eerste plaats de taak van de Vlaams-nationale partij(en) om zulk een draagvlak te creëren. Dat doet men niet door over de communautaire problemen van dit land te zwijgen en het communautaire in de diepvries te stoppen. Dat doet men door de Vlamingen systematisch en consequent te confronteren met de onwerkbare Belgische toestanden en met de forse benadeling daarvan voor Vlaanderen. Want enkel spanning, niet pacificatie, is de motor van verandering.

De komende jaren zullen er zich ongetwijfeld opnieuw institutionele crisissen voordoen ten gevolge van de groeiende kloof tussen de Vlaamse en de Waalse democratie. Opnieuw zal zich dan een *momentum* aandienen om over te gaan tot de ordelijke opdeling van dit land. Vlaanderen moet zich op zo'n moment uitroepen tot opvolgerstaat van België. Vlaanderen verklaart zich soeverein en zet de internationale verplichtingen van België tijdelijk verder. De soevereiniteit geldt voor het Belgische rijksgedebiet benoorden de taalgrens. Volgens het internationaal recht valt België dan uit elkaar volgens de gewestgrenzen en komt Brussel toe aan Vlaanderen. Brussel wordt een tweetalig hoofdstedelijk stadsgewest binnen Vlaanderen.